

MAMA KLAME

MICHEL
BUSSI

motto triler

Mama klame

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Michel Bussi

Mama klame – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

MICHEL
BUSSI

MAMA
KLAME

motto

Venujem, pravdaže, svojej mame

Mám viacero mám.

Je to pre mňa akési komplikované.

Najmä preto, lebo ony sa nemajú rady.

A jedna z nich dokonca umiera.

Možno som tomu na príčine ja?

Lebo si nepamätám, ktorá je tá pravá mama.

I

Marianne

1

*Letisko Le Havre-Octeville,
piatok 6. novembra 2015, 16:15*

Malonove nohy sa odlepili od zeme a vzápätí uvidel za sklom ženu. Oblečená bola vo fialkastom kostýme, pripomínajúcom policajný odev, ale mala prívetivo okrúhlu tvár a smiešne okuliare. Sedela v priehľadnej kabínke ako biletárka, ktorá predáva lístky na kolotoč.

Cítil, ako sa mame chvejú ruky, keď sa ho usilovala udržať vo vzduchu.

Pani za sklom sa mu dívala rovno do očí, potom sa pozrela na mamu a napokon uprela zrak na hnedý zápisník, ktorý držala v rukách.

Mama mu vysvetlila, že pani si overuje ich fotografie. Aby sa uistila, že sú to naozaj oni. Že môžu nastúpiť do lietadla.

Ibaže tá pani nevedela, kam idú. Kam skutočne idú.

To vedel iba on.

Leteli do lesa, kde žijú obri.

Malone sa rukami pridržal okraja kabínky, aby sa nezošmykol mame do náručia. Uprel oči na písmená, ktoré mala pani na vizitke. Jasné, ešte nevedel čítať, ale niektoré z nich poznal.

J... A... N...

Úradníčka pokynula žene, že malého môže postaviť na zem. Jeanne sa zvyčajne v práci nepretrhla. Hlavne tu, na malom letisku Le Havre-Octeville, kde boli tri priehradky na od-bavenie pasažierov, dva pohyblivé pásy a jeden automat na kávu. No od skorého popoludnia tu vládol ruch a bezpečnostná služba kmitala medzi parkoviskom a budovou letiska. Bola to akási hra na mačku a myš s neviditeľným utečencom, ktorý sotva preklážne nejakou štrbinkou v leteckej doprave.

Nech už bolo akokoľvek, komisárka Augressová sa vyjadрила jasne: na steny v hale vylepiť fotografie tých týpkov aj dievčata a postaviť do pozoru každého colníka, každého člena bezpečnostnej služby.

Hľadani boli nebezpeční.

Najmä jeden z tých dvoch.

Ozbrojený lupič a vrah. Viacnásobný recidivista, zneli informácie z ústredia miestnej polície.

Jeanne sa naklonila cez pult priehradky:

„Už si cestoval lietadlom, maličký? Už si letel tak ďaleko?“

Chlapec cúvol a schoval sa za mamu. Jeanne nemala deti. Prispôbovala sa často nezmyselným rozpisom služieb na letisku, čo bolo pre jej egoistického priateľa vynikajúcou zá-mienkou, ak s ním chcela načať tému dieťa. S deťmi to však vedela. Často lepšie ako s chlapmi. Mala dar deti upútať. Deti a mačky.

Usmiala sa.

„Nebojíš sa, však, maličký? Vieš, tam, kam ideš, je...“

Náročky ho ňaťahovala, kým sa medzi matkinými nohami v obtiahnutých texaskách nezjavil zvedavý noštek.

„Je tam džungľa. Však, zlatko?“

Dieťa priam zaspätkovalo od prekvapenia, ako mohla úradníčka odhaliť ich tajomstvo. Jeanne sa ešte raz pozrela do pasov a potom ich energicky opečiatkovala.

„Nemusíš sa ničoho báť, zlatko, cestuješ predsa so svojou mamou!“

Chlapček sa znova schoval za mamu. Jeanne sa zháčila. Žeby strácala cit aj pre detičky? Vzápätí si uvedomila, že priestor naokolo nie je veľmi prívetivý a navyše tí hlupáci vojaci, čo chodili hore-dolu po letiskovej hale s búchačkou na opasku a automatickou puškou prevesenou cez plece, deflovali, akoby chceli získať čo najviac bodov za správanie a zvýšenú ostrážitosť.

Jeanne sa znova prihovorela chlapcovi. Jej povinnosťou bola aj bezpečnosť cestujúcich.

„Opýtaj sa mamičky. Ona ti vysvetlí, čo je to džungľa.“

Mama sa jej odvdáčila úsmevom. Aj chlapec zareagoval. Zvláštne.

Bol to len okamih a Jeanne si nevedela vysvetliť mimovoľný pohyb chlapcových očí. Zlomok sekundy... Keď po druhý raz vyslovila slovo mama, chlapec sa nepozrel na svoju matku. Obrátil hlavu iným smerom, k stene. Pozrel na fotografiu dievčaťa, ktorú tam úradníčka vylepila sotva pred niekoľkými minútami. Portrét dievčaťa, ktoré hľadá polícia z celej oblasti, a vedľa nej onen chlap, Alexis Zerda, vrah.

Asi sa jej to len zdá.

Chlapec sa možno zadíval na veľké presklené okno vľavo. Alebo na more v diaľke. Akoby nevnímal. Alebo už bol v oblakoch.

Jeanne na chvíľu zaváhala, či má položiť matke a synovi ešte nejaké otázky, a potlačila nevysvetliteľné tušenie, podvedomý zlý pocit, že niečo medzi tým dieťaťom a jeho matkou nie je v poriadku. Čosi nezvyčajné, akési podozrenie, ktoré si nedokázala vysvetliť.

S papiermi nebol nijaký problém. Pod akou zámienkou by ich mohla zdržať? Dve vojenské uchá s vyholenými hlavami v obtiahnutých maskáčoch prešli okolo, hlasno cvakajúc bagančami. Sú tu kvôli bezpečnosti cestujúcich, ale v rodinách s deťmi vzbudzujú zimomriavky.

Jeanne sa spamätala. To ten neustály tlak. Ten neznesiteľný

pocit ohrozenia na letiskách zakaždým, keď sa nejakému zlo-
duchovi ocitnú poliši v päťách. Hej, je príliš citlivá, jasné,
a rovnako je to aj s chlapcami.

Jeanne podala pasy cez otvor v nerozbitnom skle prie-
hradky.

„Všetko v poriadku, pani. Šťastnú cestu.“

„Ďakujem.“

Bolo to prvé slovo, ktoré žena vyslovila.

Na konci dráhy práve vzlietol bledomodrý airbus A-318
holandskej spoločnosti KLM.

* * *

Komisárka Marianne Augressová zdvihla hlavu a zadíva-
la sa na modrý airbus na oblohe. Chvíľu ho sledovala, ako
sa vznáša nad tmavomodrým oceánom, potom pokračovala
v namáhavom výstupe.

Štyristopäťdesiat schodov.

Poručík Jibé o nejakých päťdesiat schodov vyššie sa rozbe-
hol nadol. Akoby to bola hra či výzva na súťaž! Marianne to
v tej chvíli rozčúľilo väčšmi ako čokoľvek iné.

„Mám svedka!“ volal poručík, keď bol asi dvadsať schodov
od nej. „A nie hocijakého...“

Marianne Augressová sa oprela o zábradlie, aby nabrala
dych. Cítila, ako jej po chrbte stekajú kvapky potu. Neznášala
to a každým gramom, čo pribrala, sa pri námahe aj viac potila.
Prekliata štyridsiatka, narýchlo zhltnuté raňajky, večery strá-
vené na pohovke, osamelé noci a zriedkavý ranný beh.

Poručík preletel po schodoch, akoby súťažil s neviditeľ-
ným výťahom.

Zastal pred Marianne a podal jej čosi, čo sa ponášalo na
sivého potkana. Zhúžvaného. Mŕtveho.

„Kde si to našiel?“

„V kríkoch o niekoľko schodov vyššie. Alexis Zerda ho
tam asi zahodil, kým sa stratil v lese.“

Komisárka nič nepovedala. Len palcom a ukazovákcom uchočila splasnutú ošúchanú kožušinku, vyblednutú neustálym hladkaním, cuckaním a mojkaním, ako si ho trojročný chlapec pritískal k vystrašenému telíčku. Plyšová hračka, čierne guľôčky namiesto očí nehybne upreté. Akoby zmeraveli hrôzou.

Jibé sa nemýlil, komisárka končekmi prstov zvierala svedka. Ošúchaného. Špinavého. Svedka, ktorému vytrhli srdce. Ktorého naveky umlčali.

Marianne pevnejšie uchočila plyšiačika a pomyslela na to najhoršie.

Chlapec by nikdy svoju obľúbenú hračku nepustil z rúk.

Pomaly, mechanicky, akoby prstami pohládzala zarastenú mužskú hrud', prešla prstami po chĺpkoch. Umelé vlákna boli posiate hnedastými bodkami. Bezpochyby krvou. Možno tou istou, ktorú našli o niekoľko sto schodov nižšie.

Je to chlapcova krv?

Alebo krv Amandy Moulinovej?

„Pokračujeme, Jibé!“ prikázala komisárka rozhodne. „Pohnime kostrou. Štveráme sa ďalej.“

Poručík Jean-Baptiste Lechevalier nediskutoval. Vykročil a vzápätí bol už päť schodov pred svojou šéfkou. Marianne Augressová sa usilovala zladíť kroky a tok myšlienok, aby jej únava nebránila napredovať ani uvažovať nad možnými predpokladmi, ktoré sa kopili. V podstate však najnaliehavejšia bola otázka...

Kde?

Vlak, auto, električka, autobus, lietadlo. Alexis Zerda mal tisíc možností ako uniknúť, zmiznúť, hoci pred dvoma hodinami vyhlásili po ňom pátranie, vyvesili jeho opis a desiatky mužov boli v plnom nasadení.

Kde a ako?

Schod po schode. Úvahy nasledovali jedna za druhou.

Kde, ako a prečo?

Bola tu však ďalšia otázka. Tá najzávažnejšia.

Prečo odhodil tú hračku?

Prečo by Zerda vytrhol chlapcovi z ruky obľúbenú hračku? Veď chalan by začal revať, zaťal by sa a neurobil už ani krok a radšej by na mieste umrel, ako by sa vzdal toho škaredého chlpatého potkana, ktorý bol napáchnutý upokojujúcou vôňou chlapca a jeho matky.

Vietor privieval od mora neznesiteľný zápach spaľovaných látok z motorov. V diaľke plavidlá naložené kontajnermi upchávali ústie prístavu ako nahromadené autá stojace na červenú.

Komisárke navreli na sluchách žily. Krv a pot. Schodisko akoby sa ťahalo donekonečna, za každým schodom sa v jej zornom poli ako zázrakom zjavil ďalší.

V hlave jej nástojčivo zunela stále jediná otázka.

Prečo?

Chcel sa Zerda chlapca zbaviť? Rovnako aj jeho obľúbenej hračky? A možno hodil chlapca kamsi do priekopy, ibaže o kúsok ďalej, na nenápadné miesto?

Na oblohe sa zjavil ďalší airbus. Letisko bolo asi dva kilometre vzdušnou čiarou. Marianne sa však v duchu uistila, že tade Zerda neprekĺzne, keďže dala strážnej službe jasné dispozície.

Ešte niekoľko desiatok schodov. Poručík Lechevalier bol už skoro na parkovisku. Komisárka Augressová vystupovala v pravidelnom rytme. V ruke pevne zvierala guľku sivej srsti, hnetla ju, akoby sa chcela presvedčiť, či jej skutočne vyrvali srdce a jazyk, aby tá mäkučká potvora nikdy nikomu nič neprezradila, nijaký príbeh, ani tajomstvo, ani nič dôverné; že bola definitívne mŕtva po toľkých hodinách dôverných rozhovorov s Malonom, rozhovorov, ktoré ona s jej mužmi počúvali stále znova a znova.

Komisárkine prsty opäť zabľúdili pomedzi chlčky hračky, náhle však znehybneli, okrem ukazováka, ktorý skúmal ešte

niekoľko milimetrov vlákna. Sklopila oči, nechcela predbiehať, ale naisto vedela, čo objaví.

Čo asi ukrýval tento kúsok rozpáranej látky?

Pohľad Marianne Augressovej sa pomaly sústredil na vyblednuté znaky. A vtom jej bolo všetko jasné.

Naraz akoby sa poskladali všetky čiastočky puzzle. Aj tie najnepravdepodobnejšie.

Raketa, les obrov, piráti a stroskotaná loď, choroba tropického hlodavca, poklad, štyri hradné veže, všetky tie blúznenia, z ktorých sa ona a jej muži nevedeli päť dní vymotať.

Mysleli si, že sú to len rozprávky chlapca s príliš bujnou fantáziou. To si mysleli...

Všetko tu bolo čierne na bielom. Malý Malone si nič nevymýšľal!

Všetko spočívalo na troch slovách visiacich na umelej kožušinke tohto nemého svedka. Mali ho v rukách, ale nikto si nič nevšimol. Všetci sa sústredili len na to, čo hovorí. Uvravená plyšová hračka, ktorú počúvali, ale nedívali sa na ňu. Hračka, ktorú vrah umlčal a potom pohodil na svahu.

Komisárka na chvíľu zavrela oči. Preletelo jej hlavou, že ak by niekto vedel čítať jej myšlienky, zachytiť ich, ako keď náhodou začujeme koniec rozhovoru a nepoznáme jeho začiatok, považoval by ju za blázna.

Plyšová hračka predsa nehovorí, neplače, nezomiera. Prestaneme tomu veriť, keď máme štyri, povedzme aj šesť, nanajvýš osem rokov.

Áno, ak by niekto počúval tento príbeh od tejto kapitoly, myslel by si, že jej preskočilo. Hocikto, alebo aj ona sama, vždy taká racionálna.

Ona pred piatimi dňami.

Marianne si pritískala plyšáčika na hrud', a keď sa pozrela na stovky schodov pod sebou, zmocnil sa jej závrat. V diaľke uvidela nekonečnú prázdnu oblohu, oblohu tmavú ako oceán, ktorého sivastá pena vln splývala s oblakmi.

Už len zo dvadsať schodov. Jibé už naštartoval Mégane, počula, ako motor pradie. Z posledných síl zrýchlila krok.

Keď sa teraz celkom jasne odhalila pravda, trápila ju jediná otázka:

Je ešte čas zastaviť ich?

Pred štyrmi dňami...

PONDELOK

Mesačný deň

2

Malá ručička na číslici 8, veľká na číslici 7

„Mama šla rýchlo. Držal som ju za ruku a plece ma bolelo. Hľadala nejaký kút, kam by sme sa obaja schovali. Kričala, ale ja som ju nepočul, lebo naokolo bolo veľa ľudí.“

„Veľa ľudí? A kto boli tí ľudia okolo vás?“

„No... ľudia, čo nakupovali.“

„Hej. Kopa ľudí. A my sme nemali nákupný vozík. Iba veľký batoh. Môj veľký batoh Jack a piráti.“

„A ty a tvoja mama ste tiež nakupovali?“

„Nie. Nie. Mal som ísť na prázdniny. Mama to vravela. Na veľké prázdniny. Ale ja som nechcel. Preto mama hľadala nejaký kút, kam sa schováme. Aby ľudia nevideli, čo stváram.“

„Ako v škôlke? Ako mi o tom rozprávala Clotilde? Že plačeš. Zúriš. Chceš všetko v triede porozbíjať. Je to tak, Malone?“

„Áno.“

„Prečo?“

„Lebo ja som nechcel odísť s druhou mamou.“

„Len preto?“

„Dobre, neskôr sa porozprávame o tej druhej mame. Skús si teraz spomenúť. Vedel by si mi opísať, čo si videl? Miesto, kde si rýchlo kráčať so svojou mamou.“

„Boli tam obchody. Veľa obchodov. Aj jeden McDonald, ale nejedli sme v ňom. Mama nechcela, aby som sa hral s inými deťmi.“

„Spomínaš si, aká to bola ulica? A aké obchody?“

„To nebola ulica.“

„Akože, nebola to ulica?“

„No hej, bolo to ako ulica, ale nevidel som oblohu!“

„Si si istý, Malone? Nevidel si oblohu? A pri tých obchodoch bolo aj parkovisko?“

„Ja neviem. V aute som spal. Spomínam si, až keď ma mama ťahala za ruku po tej ulici bez oblohy a s obchodmi.“

„Dobre. To nič, Malone. Vyčkaj chvíľu, ukážem ti zopár fotografií a ty mi povieš, či niekoho poznáš.“

Malone sedel na posteli a ani sa nepohol.

Guti tiež nič nehovoril, akoby bol mŕtvý; a potom sa znova rozravel. To robieval často.

„Pozri, Malone. Pozri sa na tieto fotografie v počítači. Nepripomína ti to niečo?“

„Áno.“

„Sú to tie obchody, kde si bol s mamou?“

„Áno.“

„Si si istý?“

„Myslím, že hej. Bol tam aj taký istý zeleno-červený vták. Aj papagáj, papagáj prezlečený za piráta.“

„Dobre. Je to veľmi dôležité, Malone. Ostatné fotografie ti ukážem neskôr. Zatiaľ pokračujme: schoval si sa s mamou do kúta. Kam?“

„Na toalety. Sedel som na zemi. Mama zavrela dvere, aby som ju počul, ale nás aby nikto nezačul.“

„A čo ti vravela mama?“

„Že to, čo mám v hlave, sa stratí ako sny z minulej noci. A že sa musím prinútiť myslieť na ňu zakaždým, keď pôjdem hajať. Silno na ňu myslieť. A tiež na náš dom. Na pláž. Na pirátsku loď. To mi povedala, že obrazy sa z mojej hlavy stratia.“

Veľmi som tomu neveril, ale ona opakovala stále to isté. Obrazy z tvojej hlavy sa stratia. Odletia, ak na ne prestaneš v posteli myslieť. Ako listy z konárov stromov.“

„To bolo predtým, ako ťa nechala s tvou druhou mamou, správne?“

„Tá druhá nie je moja mama!“

„Áno, áno, Malone, chápem, preto vravím, že s druhou mamou. Čo ti povedala tá druhá? Vlastne, chcem povedať tá prvá mama.“

„Aby som počúval Gutiho.“

„Guti, to je tvoja milovaná hračka? Čau, Guti! Mama ti teda povedala, aby si počúval Gutiho?“

„Áno! Mám ho počúvať potajomky.“

„Páni, on je teda chlapík! A ako to Guti robí, že ti pomôže spomenúť si na všetko?“

„Rozpráva sa so mnou.“

„Rozpráva sa?“

„Áno.“

„Kedy sa s tebou rozpráva?“

„To nemôžem prezradiť, je to moje tajomstvo. Musel som to sľúbiť mame. Mama mi tam na toaletách povedala ešte jedno tajomstvo. Tajomstvo, ako sa ochrániť pred obrami, keď vás chcú zavliecť do lesa.“

„Jasné, to je tajomstvo, chápem. Ale nič viac ti mama nepovedala, Malone?“

„Hej. Práve to.“

„Práve čo?“

„Malone!“

„Nazvala ťa menom, Malone, je to tak?“

„Áno. Povedala, že Malone je pekné meno. Že keď mi tak povedia, mám odpovedať.“

„A ty si sa predtým tak nevolal, však? Spomínaš si na svoje predošlé meno?“

Malone nekonečne dlho mlčal.

„Nič to, môj veľký chlapec. To nič. A povedala ti mama ešte niečo?“

„Nie, potom plakala.“

„Chápem. A čo tvoj domček, kde si býval? Nie ten, kde si teraz. Môžeš mi o ňom niečo povedať?“

„Len niečo. Skoro všetky obrázky sa stratili, lebo Guti mi už o mojom predošlom domčeku nerozpráva.“

„Rozumiem. Ale predsa mi len opíš obrázky, ktoré ti zostali. Pred chvíľou si spomínal more. Pirátsku loď. Hradné veže.“

„Áno! Nebola tam záhrada, som si istý, len pláž. Ak by som sa veľmi naklonil z okna, spadol by som do mora. Z mojej izby som videl pirátsku loď, bola rozlomená napoly. A tiež si spomínam na raketu. Aj na to, že som nesmel ísť ďalej od domu, lebo tam bol les.“

„Les, v ktorom žili obri, však?“

„Áno.“

„A mohol by si mi ho trošku opísať?“

„Hej. Je to ľahké, stromy siahali až do neba. A v tej džungli neboli len obri, ale aj veľké opice, hady, obrovské pavúky, tie som raz aj videl, preto som musel zostať v izbe.“

„A spomínaš si ešte na niečo, Malone?“

„Nie.“

„Dobre. Povedz, Malone. Budem ťa volať Malone, ehm, kým si nespomenieme na tvoje predošlé meno. Povedz... Tvoj plyšáček, tvoj dudu, aké je to zviera?“

„Nnno, je to Guti.“

„Dobre. Dobre. Guti. Chápem. A vravíš, že sa s tebou rozpráva. A nie je to len v tvojej hlave? Viem, že to je tajomstvo, ale nemohol by si mi prezradiť, len takú celkom maličkú tajnosť, ako sa s tebou rozpráva?“

Malone priam zadržal dych.

„Mlč, Guti,“ zašepkal.

Malone začul na schodoch kroky. Bol citlivý na všetky

zvuky v dome, najmä keď bol vo svojej izbe schovaný pod prikrývkou, takmer v tme a potajomky počúval Gutiho.

Prichádzala mama-ma.

„Guti,“ zamrmľal Malone, „chytro sa tvárme, že spíme.“

Guti prestal hovoriť práve vo chvíli, keď mama-ma vošla do izby. Malone si pritisol hračku k sebe. Guti bol super, keď sa tváril, že spí!

Hlas mamy-ma znel rozvláčne, hlavne večer, akoby bola taká unavená, že ledva dokončila vetu.

„Všetko v poriadku, zlatko moje?“

„Áno.“

Malone by bol najradšej, keby hneď odišla, ale mama-ma si ako každý večer sadla na posteľ a hladkala mu vlasy. Dnes večer ešte dlhšie ako zvyčajne. Objala chlapca a pevne si ho pritisla na hrud', ako si on mojkal svoju hračku, ibaže jeho stisk trochu omíňal.

„Zajtra zjídeme za tvojou pani učiteľkou, spomínaš si?“

Malone neodpovedal.

„Vraj rozprávaš všelijaké rozprávky. Viem, že zbožňuješ rozprávky, zlatko, je to normálne pre malého chlapca. Ba som aj veľmi pyšná, že sa v tvojej hlavičke rodí toľko nápadov. Ale dospeláci to berú vážne, myslia si, že tie príbehy sú skutočné. Preto si nás tvoja učiteľka zavolała, chápeš?“

Malone náročky zavrel oči. Trvalo hodnú chvíľu, kým mama-ma povedala: „Drieme sa ti, moje zlatíčko. Len spi. Spinkaj ako medvedík.“

Pobozkala ho, zhasla svetlo a konečne vyšla z izby. Malone chvíľu opatrne vyčkával. Hodil očkom na budík-kozmonauta.

Malá ručička na číslici 8, veľká na číslici 9.

Malone vedel, že nemá zobudiť svojho duďu skôr, ako bude malá ručička na 9. Tak mu povedala mama.

Díval sa veľký kalendár oblohy zavesený rovno nad budíkom-kozmonautom. Nakreslené planéty žiarili na nočnej

oblohe. Keď sa v izbe zhaslo, v tme svietili len ony. Dnes bol mesačný deň.

Malone sa už nevedel dočkať, keď mu Guti porozpráva ďalší príbeh, ten o poklade na pláži. O stratenom poklade.

3

Dnes, pláž v Mimizane. Zhodila som zo seba vrchnú časť plaviek len pre Marca. Môjho kamoša. Páčia sa mu moje prsia. Očividne aj tomu tučnému prasatu vedľa. Mám chuť ho zabiť. Vrazila som mu hrot dáždika do brucha, presne pri pupku.

Odsúdení: 28

Oslobodení: 3289

www.chut-zabit.com

Komisárku Marianne Augressovú náhle zobudilo zvonenie telefónu. Na sekundu sa jej oči upreli na nahú studenú pokožku, akoby ležala v zmrznutej rakve, potom vytiahla ruku z kúpeľa, kde už vyše hodiny podriemkala, a uchopila telefón. Zmeravenou rukou nešikovne vrazila do košíka s hračkami, ktorý stál na koši s bielizňou. Po hladine zrazu plávali lodičky, mechanické delfíny a svietilkové rybičky.

„Doriti!“

Ani si neutrela mokré ruky a schmatla slúchadlo.

Neznáme číslo.

„Doriti!“ zopakovala.

Dúfala, že z kúpeľa ju prebudil niektorý z jej poručíkov, Jibé, Papy alebo hociktorý poliš z komisariátu v Le Havre. Na nič iné nepomyslela odvčera, keď vo štvrti Saint-François pri lekární zbadali Tima Solera. Medzi kanálom du Commerce a kanálom du Roi nechala číhať štyroch mužov. Po Timovi Solerovi šli už skoro rok, presne deväť mesiacov a dvadsaťsedem dní. Striehli naňho od stredy 6. januára 2015, keď ho po lúpežnom prepadaní v Deauville zachytila kamera, skôr ako zmizol vo svojom Münch Mammute 2000 aj s automatickou 9-milimetrovou zbraňou, ktorú mal podľa expertov balistiky zastrčenú niekde medzi hrudou a pazuchou. Marianne sa poznala, vedela, že do rána už nezažmúri ani oko. Bude len tak podriemkavať, z vane sa presunie na pohovku, z pohovky do postele v strehu, že uprostred noci vyskočí, v letku schmatne kožený kabát, nechá za sebou rozostlanú posteľ, zažaté svetlo, zvyšky jedla a nedopitý pohár vína z predošlého večera, v rýchlosti nasype za hrst granúl Mogwai, domácej mačky, ktorá sa poneviera medzi granulami a miskou mlieka...

„Áno?“

Ukazovákom pohladila mokré sklo. Jemne prešla utierkou po displeji iPhone dúfajúc, že týmto pohybom nevypne ten prekliaty dotykový aparát.

„Komisárka Augressová? Vasile Dragonman. My sa nepoznáme... Som školský psychológ. Telefonujem vám prostredníctvom našej spoločnej známej. Angelika Fontainová. Ona mi dala vaše číslo.“

Angie... Dofrasa! Pomyslela si Marianne. Zdvihne tej malej utáranej potvore mandle.

„Je to pracovný telefonát, pán Dragonman? Čakám totiž každú chvíľu na linke veľmi dôležitý hovor.“

„Uisťujem vás, že vás nezdržím dlho.“

Muž mal príjemný hlas. Ako mladý kňaz, hypnotizér či orientálny kúzelník praktizujúci telepatiu. Nástoječivý hlas pre-

svedčený, že mu nikto neodolá. S celkom jemným slovanským prízvukom.

„Tak vravte,“ vzdychla Marianne.

„Možno sa vám môj telefonát bude zdať trochu zmätočný. Som školský psychológ pre celú oblasť na sever od Le Havru. Už niekoľko týždňov sa starám o zvláštne dieťa.“

„Čo to znamená?“

Marianne voľnou rukou ťapkala po hladine vody a ponorených nohách. Je vlastne celkom príjemné, keď vás vo vani prebudí nejaký muž. Aj keď to nebude pozvanie na večeru.

„Tvrdí, že jeho matka nie je jeho matka.“

Komisárka si prstami stisla mokrú nohu.

„Prosím, zopakujte to.“

„Tvrdí, že matka nie je jeho matka! A tiež, že otec nie je jeho otec.“

„Koľko má ten chlapec rokov?“

„Tri a pol.“

Marianne si zahryzla do pery.

Príliš horlivý psychoš! Angie asi naletela nejakému psychopedagógovi.

„Vyjadruje sa, akoby mal o rok viac,“ dodal. „Nie je mimoriadne nadaný, ale je na svoj vek vyspelý. Podľa testov...“

„A rodičia sú skutočne jeho rodičmi?“ skočila mu do reči Marianne. „Overili ste si to u učiteľov? Nejde o nijakú adopciu, súdne rozhodnutie alebo sociálnu starostlivosť?“

„Áno, niet nijakých pochybností. Dieťa je určite ich. Rodičia si myslia, že chlapča má bujnú fantáziu. Zajtra sa majú stretnúť s riaditeľkou škôlky.“

„Je to teda vybavené, nie?“ riekla rázne.

Marianne zamrzelo, ako odsekla psychológovi s príjemným hlasom. Medzi stehnami ju poštekľila plutva delfína z umelej hmoty. Už asi šesť mesiacov jej synovec Grégoire neprišiel k nej nocovať; minulý mesiac mal jedenásť rokov a nie je isté, kedy k svojej tete zavíta, aby sa napchal pizzou a púšťal

si dévedečka. Mala radšej všetky tie hračky aj s filmami a hrami playmobilu napchať do vreca, aby ju viac nedráždili v každom kúte bytu.

„Nie,“ naliehal psychológ. „Nič nie je vybavené. Môže sa to zdať akokoľvek čudné, ale ja mám pocit, že chalan hovorí pravdu.“

No jasné. Psychológovia... Chalan má vždy pravdu!

„A čo jeho matka?“ opýtala sa komisárka.

„Zúri.“

„Prekvapujete ma! Poďme k veci, pán Dragonman. Čo čakáte odo mňa?“

Marianne kolenom odtisla delfína. Hlas neznámeho ju vzrušoval, hlavne preto, že si isto ani vo sne nepredstavoval, že sa s ním rozpráva nahá s nohami opretými o kraj vane.

Psychológ sa odmlčal, dosť dlho na to, aby sa komisárka ponorila do šteklivých vlhých predstáv. Predstava, že by sa delila o kúpeľ s nejakým mužom, ju ani tak veľmi nevzrušovala. Vo vani bolo málo miesta, aby sa nasúkala medzi studený okraj vane a svalnaté telo vymysleného učupeného amanta. Jej nepriznanou túžbou bolo kúpať sa s bábätkom. Celé hodiny sa čvachtať s baculatým štuplom, až kým voda plná hračiek z umelej hmoty nevychladne, šampónovať sa, fíkať vodou a kašľať na pediatrov.

„Čo čakám?“ ozval sa konečne Vasile Dragonman. „Neviem. Asi pomoc.“

„Chcete, aby som začala vyšetrovanie? Chápem to správne?“

„Nie celkom. Ale aspoň keby ste trochu pátrali. Angie vravela, že to je istotne vo vašej kompetencii. Overiť si, čo chlapec hovorí. Mám nahraté hodiny rozhovorov, poznámky, chlapcove kresby...“

Neodbytný delfín znova priplával.

Čím dlhšie sa rozprávali, tým viac bola komisárka presvedčená, že by sa mala s Vasilom Dragonmanom stretnúť. Už aj preto, že ho poslala Angie... Angie vedela, čo hľadá.

Nie, nijakého chlapa! Marianne chlapi nezaujímalí. Mala tridsaťdeväť rokov a pred sebou ešte aspoň dvadsať, aby sa mohla vyspať, s kým len na svete chce. Nie, Marianne to dôrazne opakovala Angie počas ich dlhých babských večerov: v najbližších mesiacoch sa komisárka vydá na safari uloviť jediné a výnimočné bájne zviera: OTCA. Keď jej Angie posielala tohto týpka, možno má niečo za lubom... Napokon, školský psychológ je predsa ideálny otec! Profesionál, ktorý od najútlejšieho detstva čítal Freineta, Piageta a Montessoriovú, zatiaľ čo ostatní chalani sa uspokojili s časopisom *Šport* alebo detektívkami. Ozbrojení lupiči v Deauville a lekárň v Saint-Jacques ustúpili do pozadia. Ak by bolo s Timom Solerom niečo nové, tejto noci alebo zajtra sa o tom okamžite dozvie.

„Pán Dragonman, ak je chlapec v ohrození, zvyčajný postup je ohlásiť to Právnej ochrane mládeže a Sociálnej starostlivosti o deti. Prípád, ktorý ste mi opísali, sa mi však zdá, povedzme, trochu nezvyčajný. Chcete skutočne urobiť uzávery na základe vyhlásenia toho dieťaťa? Zdá sa vám, že s ním zle zaobchádzajú? Rodičia by mohli byť podľa vás nebezpeční? Čo by mohlo byť dôvodom, aby sme im ho odobrali?“

„Nie. A priori vyzerajú ako celkom normálni rodičia.“

„Dobre. V tom prípade nič nesúri. Skúsime sa do toho pustiť opatrne. Neposadíme rodičov do basy len preto, že má chalan bujnú fantáziu.“

Komisárku striaslo od zimy. Studená voda vo vani jemne zružovela, akoby sa v nej rozkladala zmes levandule, eukalyptu a fialky z peny do kúpeľa. Medzi zvyškami kopčiek peny vytŕčali z pastelovej hladiny ňadrá Marianne, obrovské v porovnaní s malou žltou loďkou, ktorá plávala ponad jej brucho. Marianne sa zmocnila predstava konca sveta. Dva panenské ostrovy zašpinené parníkom, ktorý doplával vyvrhnúť nečistoty do divej prírody.

Psychológ pretrhol Marianne snívanie.

„Je mi ľúto, ale nesúhlasím s vami, komisárka, nič v zlom,

ale mýlite sa! Veď práve preto som naliehal na Angie a dovolil som si zavolať už dnes večer. Je to, naopak, veľmi súrne! Strašne súrne pre toho chlapca. Priam absolútne. Dôsledky by boli nezvratné.“

Marianne zvýšila hlas.

„Nezvratné? Božemôj, hádam mi nechcete povedať, že dieťa je v nebezpečenstve?!“

„Pochopte ma správne, komisárka. To dieťa nemá ešte ani štyri roky. Všetko, na čo si dnes spomenie, zajtra zabudne. Alebo pozajtra. Možno o jeden-dva mesiace.“

Marianne vstala. Hladina vody klesla o dobrých dvadsať centimetrov.

„Čo tým chcete presne povedať?“

„Že chlapec sa upína na zvyšky spomienok, aby ma presvedčil, že jeho matka nie je jeho vlastná mama. O niekoľko dní, možno o niekoľko mesiacov, ako bude chlapec rásť a učiť sa nové veci, mená zvierat, kvetov, písmená a všetko možné z okolitého sveta, staré spomienky vymiznú. A matka, ktorú si dnes ešte pamätá, a život, o ktorom mi pri každom stretnutí rozpráva, jedného dňa preňho jednoducho prestanú existovať!“

4

Malá ručička na číslici 9, veľká na číslici 12

Malone dlho načúval tichu, aby sa presvedčil, že mama-ma znova nevyjde hore schodmi. Prštekmi zašmátral pod prikrývkou, kde tušil biť Gutiho srdiečko, a svojho miláčika hladkal a mojkal. Bol hebučký a teplučký. Keď sa Malone už celkom prebral, schoval sa spolu s plyšiačikom pod prikrývku. Natrčil uši. Bol práve deň mesiačika. Deň, keď počúval príbeh o Gutim a orieškoch. Ani si nespomínal, koľkokrát ho už počul.

Mesiačikových dní bolo veľmi veľa, tolko, že ich nevedel ani porátať. A nevedel si na tie predošlé ani spomenúť.

Malone priložil ucho ku Gutimu, akoby to bol malý mäkučký vankúšik.

* * *

Guti mal presne tri roky, bol teda vo svojej rodine veľkáč, lebo jeho mama mala iba osem rokov a starý otec, ktorý bol veľmi starý, mal pätnásť.

Bývali v najväčšom strome na pláži, ktorého korene vyzerali ako obrovský pavúk, na treťom poschodí, prvý konár vľavo, vedľa vtáčika rybára, čo večne niekde lietal, a starej krívajúcej sovy, ktorá kedysi slúžila na pirátskej lodi.

Mama vravela, že Guti sa veľmi ponáša na svojho starého

otca. Že rád sníva ako on. Je pravda, že starý otec trávil veľa času snívaním, ale to preto, že stratil pamäť. Často ho našli, ako spí na celkom inom konári, biele fúzy postrapatené, alebo ako zahrabal do zeme sivý obliak namiesto žaluďa. Guti najradšej sedával na brehu mora a predstavoval si, že sa nebadane dostane na loď, schová sa v podpalubí a bude hryzkať pšeničné alebo ovsené zrná, až kým neobjaví nový ostrov. A na tom ostrove zostane, založí si novú rodinu. Často na to myslel a na ostatné zabúdal.

Mal aj veľa práce. Vlastne jediná a stále tú istú prácu, ale veľmi dôležitú: zbieral v lese orechy a zahrabával ich v okolí domčeka. Lebo rodina sa sem nasťahovala práve kvôli lesu. Lieskovce, orechy, žalude, borovicové šišky, to bol skutočný poklad z neba, keď na jeseň lístie zožltlo a nazbierané orechy bolo treba pred zimou starostlivo uschovať, aby po zvyšok roka mali čo jesť. Mama to nestihala, lebo sa starala o Gutiho malého brata Mula a sestričku Musu.

A tak Guti každý deň zbieral a schovával orechy pod zem, potom šiel k moru a sníval. A každý večer na ceste domov k veľkému stromu si uvedomoval, že už zabudol, kam orechy zahrabal.

Pod ten veľký kameň? Alebo medzi korene stromu? Neďaleko ulity?

Márne! Nevedel si spomenúť.

Úbožiak Guti sa to však neodvážil mame povedať.

Dni sa mínali jeden za druhým a Guti sa čoraz väčšmi hanbil priznať mame, aký je roztržitý a nezvláda takú dôležitú prácu. Jedného dňa prišla zima.

Gutiho rodinka opustila svoj konár a šla sa schovať pod korene veľkého stromu. Tam Gutiho starý otec kedysi dávno vyhľbil brloh, ale ako sa rodina rozrastala, nezostalo v ňom miesta aj pre požíveň.

Spali skoro šesť mesiacov, ale bolo to, akoby prešla jedna sekunda.

Keď sa zobudili a vyšli von, mysleli, že si zmýlili východ.

Ich veľký strom tam už viac nestál!

Ba ani vtáčik, ani sova. A čo bolo najstrašnejšie, neboli ani liesky, ani orechy, ani duby, ani borovice. Ani nijaký les!

Zimná víchrica všetko poválala.

Mama sa vedela vynájsť v každej situácii. Najdôležitejšie je, aby sme sa najedli, povedala pokojne a kázala Gutimu, aby šiel pohľadať orechy, ktoré na jeseň zahrabal do piesku.

Guti sa rozplakal.

Pláž bola obrovská. Márne hľadať ihlu v kope sena, kým objaví čo len oriešok, všetci pomrú od hladu... a stromy už nikdy nezarodia, všetky ležia na zemi s polámanými vetvami a koreňmi vo vzduchu.

Mama Gutiho nevyhrešila. Povedala iba:

„Odchádzame, deti. Musíme si nájsť iné miesto pre obživu,“ a poprosila Gutiho, aby vzal na chrbát Musu, lebo bola ešte maličká, ona sama si vyložila na plecيا starého otca, ktorý akoby za tú sekundu, čo v zime odpočívali, zostarol o dva roky.

Vydali sa na cestu okolo sveta.

Šli dolinami, horami a púšťami, prekračovali rieky. Kde-tu čosi zjedli, ak natrafili na jaskyne či sýpky, alebo vyliezli na čudesné stromy, aké nikdy nevideli, alebo putovali nekonečnými podzemnými chodbami, ktoré akoby viedli popod oceán. Ušlo sa im aj metlou, deti v škole a staré dámy v kostole pri pohľade na nich pišťali, cestovali kamiónmi, loďami, ba raz dokonca aj lietadlom.

A potom jedného dňa, o mnoho mesiacov, možno rokov neskôr, teda jedného dňa, keď boli väčšmi hladní ako inokedy, starý otec s bielymi fúzami, ktorý od začiatku ich cesty neprehovoril takmer ani slovo, povedal: „Je čas vrátiť sa domov.“

Mama si asi pomyslela, že to nie je dobrý nápad, ale starý otec prehovoril zriedka, a keď už niečo povedal, bolo treba poslúchnuť.

Vrátili sa teda domov. Bolo im smutno pri spomienke na stromy ležiace na pláži, obrovskej pláži, kde nebolo ani trávičky,

kam by sa schovali, len prázdne ulity a obschnuté konáre. Hotová púšť, horšia ako tie, ktorými prešli!

Sprvu mysleli, že si pomýlili pláž.

Len starý otec sa usmieval, až mu fúzy poskakovali. Rodinke kázal, aby si všetci posadali do piesku do kruhu, a rozprával: „Je to už dávno, bol som malý, asi vo veku Gutiho, a sníval som o tom, že pôjdem na cestu okolo sveta. Boli sme chudobní a vy-chudnutí, na pláži neboli skoro žiadne stromy a my sme teda nemali veľmi čo do úst, navyše, ja som zakaždým zabudol, kam som tých niekoľko orieškov zahrabal. A potom jedného dňa zo zabudnutého orecha, z jediného orecha vyrástol strom a na jeho konároch sa urodili stovky orechov. A potom ďalší a ďalší. A za-nedlho tu stál celý les. Ten, v ktorom ste sa narodili.

Náš les.

Bez búrky nevznikne život a všetko sa začína odznova.“

Šli ďalej po piesku.

Na pustej pláži na miestach, kde Guti zahrabal a zabudol stovky orieškov, orechov a žaluďov, vyrástol ten najväčší, naj-hustejší a najzelenší les, aký kedy možno na brehu mora vidieť. Mama silno objala Gutiho a Mulo s Musou sa zatiaľ naháňali medzi stromami a tlieskali ručičkami. Zo stromu ich pozorovali vtáčky rybár a sova, ktoré sa sem vrátili už dávno.

Starý otec potom riekol, že je veľmi unavený a že sa na sekundu poberie spať, ale sekunda bude dlhšia ako celá zima. Predtým však chcel ešte Gutimu niečo povedať.

Spolu vykročili po pláži, až kým im voda nesiahala po člen-ky a pena nezmáčala fúzy. Starec sa prihovoric chlapcovi: „Vidíš, Guti, skutočné poklady nie sú tie, čo hľadáš celý život, ale odjak-živa sú ukryté blízko nás. Ak ich jedného dňa vysadíme, staráme sa o ne, každý večer ich polievame a vlastne ani nevieme prečo, jedného pekného dňa zakvitnú, hoci sme v to už ani nedúfali.“

Malone stíchol a nechal Gutiho, aby zaspal. Jeho miláčika čaká nové ráno. Mama-ma a tata-ta pôjdu do škôlky za učiteľkou. Trošku sa bál, čo povedia.

Aj on by si mal pospať, ale nechcelo sa mu. Vedel, že sa mu znova budú snívať zlé sny. Akoby už počul, ako padá ľadový dážď, studený, lesklý, pichľavý. Ani oči sa mu nechcelo zavrieť.

Lebo sa bál tmy!

A keď Malone zavrel oči, za viečkami videl vo svojej hlave jedinú farbu, akoby všetko namaľoval jediným ťahom štetca.

Farbu.

Jedinú.

Červenú.

Všade.

UTOROK

Bojový deň

5

Vasile Dragonman poslušne čakal v hale s aktovkou na kolenách. Pred ním kmitali uponáhľaní policajti. Keby nebolo ich uniforiem a psychologovej ošúchanej čiernej koženej vesty, mohlo by sa zdať, že návštevník trpezlivo čaká na chodbe nemocnice a vedľa neho pobehuje preťažený nemocničný personál.

Objavila sa komisárka Augressová. Kráčala stredom chodby pomalšie ako ostatní a prúd policajtov sa jej uhybal z cesty. Zavolala na kolegu, ktorý jej kráčal oproti.

„Papy, volal si felčiarovi?“

Poručík Pierrick Pasdeloup spomalil. Všetci poliši v Le Havre ho volali Papy, bol najstarší na komisariáte a mal len pár mesiacov do dôchodku, ale najmä preto, že vo veku čosi viac ako päťdesiat mal už šesť vnúchat roztrúsených v každom kúte Francúzska. Mal vyholenú hlavu a jemne prešedivenú briadku, vľúdny pohľad verného psa, chudú postavu úradníka, čo sa hrabe v spisoch, tí najstarší v tíme ho považovali ešte za mladého a ostatní už za starého.

„Dopoludnia operuje, ozve sa, len čo sa uvoľní.“

„A čo povedal? Bol to Timo Soler, ktorého včera dával dokopy?“

„Áno. Stopercentne. Timo Soler za ním zašiel niekoľko minút po tom, ako ho zočili neďaleko lekárne Saint-François. Profesor Larochelle nášho ozbrojeného lupiča ošetril v prístave na nábreží Osaka v ústraní medzi kontajnermi.“

„A ten statočný doktor prezradil stopu polícii? Lekárske tajomstvo ho netrápi...“

„Nie,“ usmial sa Papy. „A to ešte niečo uvidíš.“

Marianne Augressová zahnala predstavu raneného ozbrojeného lupiča a obrátila sa k Vasilovi.

„Môžeme, pán Dragonman? Aj ja sa vám môžem venovať len medzi dvoma výsluchmi. A nemôžem zaručiť, že nás nevyruší niečo súrne.“

Pokojný výzor psychológa kontrastoval s ruchom naokolo. Pokojne si sadol, upravil si kabát, otvoril aktovku, vybral z nej zošit a rozprestrel pred sebou detské kresby. Jeho svetlogaštanové oči meniace farbu do tmavohneda a zlatista však s rýchlosťou lasera skenovali papiere. Slovanský prízvuk bol zreteľnejší ako v telefóne.

„Toto sú Maloneho kresby. Blok mám plný poznámok a komentárov. Začal som ich prepisovať do počítača, ak by ste chceli, ale...“

Marianne Augressová zdvihla ruku na znak, že stačí, a mala čas chvíľu Vasila pozorovať. Psychoš bol fakt šarmantný! Možno o čosi mladší od nej. Páčili sa jej plachí, trochu odmeraní muži, v ktorých však driemala akási vnútorná vášeň. A ten slovanský šarm, aspoň u mužov z východu si ho tak predstavovala, ten šarm tragických postáv z románov Tolstého a hier Čechova.

„Prepáčte, pán Dragonman, keby sme mohli pekne od začiatku. Kto? Kde?“

„Áno, ospravedlňujem sa. Chlapec sa volá Malone. Malone Moulin. Chodí do materskej školy pre staršie deti. V Manéglise, neviem, či to poznáte.“

Komisárka Augressová mu naznačila, aby pokračoval, a hodila očkom na mapu ústia rieky, ktorá visela na protiláhlej stene. Manéglise sa nachádzal uprostred polí desať kilometrov od Le Havre. Maličká dedina s ani nie tisíckou obyvateľov.

„Ozvala sa mi školská sestra. Malý podľa nej rozpráva z cesty. Po prvý raz som sa s ním stretol pred tromi týždňami.“

„A vtedy vám rozprával, že jeho rodičia nie sú jeho rodičmi!“

„Presne tak. Vraavel, že si spomína na iný život, predtým...“

„A rodičia to popierajú?“

„Áno.“ Pozrel sa na hodinky. „Vlastne, v tejto chvíli by mali byť u riaditeľky škôlky v Manéglise.“

„Bez vás?“

„Považovali to za vhodnejšie.“

„Rodičia alebo riaditeľka?“

„Vlastne obaja.“

„Ten váš príbeh im neseďí, však?“

Psychológ naznačil lútostivý úsmev a prosebný pohľad. Stratený psík zobrajúci na ulici o kúsok chleba.

„Nemožno im to zazlievať, však?“ prehodila komisárka.

„Úprimne, pán Dragonman, keby vás sem Angelika neposlala...“

Zdvihol oči od kresieb a zaihrál mu v nich zlatý záblesk.

„Dovoľte mi aspoň krátke vysvetlenie. Tie kresby, len zo pár slov. Nebude to dlhé...“

Arianne Augressová zaváhala. Ten psychoš mal fakt úroveň, chlapík, ktorý sa ospravedlňuje, habká, tápe, ale zo svojho nepopustí. Musí sa spýtať tej prefíkanej Angie, kde ho vyňuchala.

„Okej, pán Dragonman, máte pätnásť minút.“

V tej chvíli sa otvorili dvere. Papy ich bez ohlásenia prerušil:

„Máme na linke doktora!“

„Božemôj! Prepoj mi ho sem!“

„Môžem to vylepšiť,“ dodal poručík Pasdeloup. „Premietnem ti ho na stenu tri krát tri metre. Marianne, profesor Laroche je kapacita nemocnice Monod. Jeho pracovňa je vybavená najmodernejšou technikou na videokonferencie.“

Komisárka poprosila Vasila Dragonmana, aby sa na chvíľu vzdialil a na niekoľko minút ju ospravedlnil.

„Hovorí vám niečo prípad rabovačky v Deauville v januári?“

Psychológ skôr pobaveno ako v pomykove prikývol a poslušne vyšiel von, aby počkal na chodbe, zatiaľ čo druhý poručík šiel dnu tísnuť pred sebou vozík s kamerou a mikrofónom.

„Musíme tie prekliate aparáty očistiť od prachu,“ šomral nastavujúc kameru oproti bielej stene.

Naklonil sa nad vozík. Oblečené mal priliehavé biele tričko a obťahané džínsy. Tridsiatnik. Tvár anjela, vypracované ramená, tenisky a nenútený vzhlad.

Poručík Jean-Baptiste Lechevalier. Ženatý. Dve deti. Odaný manžel. Šťastný otec.

Dvojnohý ideál.

„Pohni kostrou, Jibé!“

Marianne frflala, aby sa nepovedalo. Pohľad jej na okamih sklzol po zohnutom poručíkovom chrbte a zastavil sa na niekoľkých centimetroch odhalenej pokožky na krížoch a nižšie.

Boxerky Calvin Klein. Dokonale formovaný zadok.

Už je zadaný. Nedotýkať sa.

„Hotovo, snímacia kamera je pripravená,“ povedal Jibé a svižným pohybom šelmy sa narovnal.

Poručíci Lechevalier a Pasdeloup si sadli na stoličky. Marianne zostala za pracovným stolom. Jibé vzápätí stisol ovládač a biela stena sa zmenila na pôsobivé high-tech. Miestnosť na obrazovke vyzerala ako štvorcová alebo pozdĺžna, pôsobivá od stola z lakovaného dreva po dizajnové kreslá zo sivkej kože, od nábytku z exotického dreva a plazmy zavesenej na stene až po obrovské vitrážové okno, cez ktoré sa dnu liaľo svetlo.

V nasledujúcej sekunde sa objavil chirurg a v ruke mal pohár, v ktorom cinkali kocky ľadu. Na obleku mal prehodený biely plášť, perfektne pasujúci k jeho krvilačnému úsmevu.

„Komisárka Augressová? Je mi ľúto, ale mám čas len niekoľko sekúnd. Musím bežať za manželkou, leží a už sa ma nevie dočkať!“

Zo dve-tri sekundy vyčkal, až potom pokračoval, akoby mal v systéme videa vopred nahraté výbuchy smiechu podčiarkujúce jeho humor. Žiarivobiele zuby na obrazovke pozdravovali kolegov dentistov.

„Musím jej zoperovať bielu pečeň! Tak poďme k veci. Chceli ste so mnou hovoriť?“

„Včera ste ošetrili Tima Solera, však?“

Chirurg si podniesol pohár k ústam. Bola v ňom hnedastá tekutina. Whisky? Red Bull? V kúte pracovne vytŕčali z tašky Hugo Boss golfové palice. Každý detail zariadenia na scéne bol ako z filmu, nahromadené bohatstvo malo predstierať hosnosný dekór.

„Ide o vášho ozbrojeného lupiča, však? Už som všetko povedal vašim vyšetrovateľom. Váš utečenec mi zavolať večera neskoro popoludní. Naliehavo. Dal si so mnou schôdzku v prístave, nábrežie Ázia. Stretli sme sa na móle Osaka, v ústraní pred zvedavými pohľadmi. Čakal ma v bielom yarise. Mám číslo, samozrejme. Medzi kľúčnou kostou a horným lalokom ľavej strany pľúc mal škaredú ranu, pred niekoľkými mesiacmi ho zasiahla 9-milimetrová guľka, ktorú mu narýchlo vybrali, a dosiaľ sa to nezahojilo. Rana sa pravdepodobne v posledných dňoch otvorila po prudkom páde, aspoň tak mi to povedal. Trpel, chudáčisko, urobil som teda, čo sa dalo.“

Komisárka bola prekvapená.

„Podarilo sa vám operovať ho len tak v aute v prístave?“

„Samozrejme, že nie! Keď vravím, že som urobil, čo som mohol, chcem tým povedať, že som urobil všetko, aby som vám pomohol.“

„Pomohol nám?“

Jibé bol chirurgovou rezidenciou očarený. Za oknom kabinetu sa dal vytušiť bazén alebo to bolo možno more na ho-

rizonte. Vila sa nachádzala na výšine Sainte-Adresse, v top lokalite Le Havru. Chirurg sa rozčúlil.

„Áno. Pomôcť súdom! Oznámiť vám prítomnosť týpka, ktorého hľadáte celé mesiace, bola povinnosť statočného občana, či nie?!“

„Pravdaže, profesor! A čo ste ešte urobili, aby ste nám pomohli?“

„Pichol som mu dvojlitú dávku opiátu, analgetika dvakrát silnejšieho ako morfium. To okamžite začínalo a aspoň desať hodín nebude cítiť bolesť. Potom som ranu vyčistil, zreparoval, ako sa dalo, a zašil. Zvonku to vyzerá na parádnu práčiku, mohol by som šiť pre módne domy.“

Biele zuby opäť robili reklamu zubárom. Profesor sa priblížil ku videokamere, akoby chcel pošepkať nejakú dôvernú.

„Ale priznám sa vám, komisárka, vnútri som nechal poriadny bordel. Skalpelom som porýpal len kde-tu. Keď pominiem účinok utišujúceho lieku, bolesť bude pre Tima Solera neznesiteľná. Nebude mať inú možnosť, ako ma znova zavolať... A vy tam tentoraz budete so svojimi chlapmi.“

Marianne ostentatívne preglgla, skôr ako odvetila:

„Jasný, že tam budeme.“

Larochelle dopil pohár vody.

„Výborne. Lúčim sa s vami, ponáhľam sa za tou krásnou dievčinou, ktorá na mňa v posteli čaká... a ak všetko pôjde ako po masle, dočká sa.“

Posledný výbuch smiechu sa stratil v tichu, luxusné zariadenie zrazu zmizlo, akoby ani neexistovalo. Traja policajti chvíľu uprene hľadali na prázdnu stenu.

„Vskutku svätý muž,“ ozval sa konečne Papy.

„Čo by len poriadkové sily robili bez takejto občianskej angažovanosti?“ dodal Jibé.

„Okej,“ zavelila Marianne. „Napriek tomu si neodpustíme radosť zbalit' Tima Solera, ak sa objaví, aby sa dal znova pozasiať.“

Komisárka sa obrátila k Jibému:

„Spielberg, ty odpraceš tieto aparáty.“

Potom k Papymu:

„A ty zostaň v neustálom spojení s doktorom Housom.“

Potom vzala jednu z kresieb dieťaťa na stole. Štyri traslavé vertikálne čierne čiary pretínala piata kľukatá modrá.

Čmáranica.

„A teraz,“ pokračovala Marianne, „ma nechajte pätnásť minút s tým psychošom, vysvetlí mi, ako funguje pamäť troj-ročného dieťaťa.“

6

Malá ručička na číslici 1, velká na číslici 1

Trieda sa vyprázdnila a Malone osamel. Polovica detí sa už po dvoch zoradovala do hlučného radu a pochodovala do jedálne cez železnú bránku za školským dvorom. Druhá polovica sa ponáhľala v ústrety rodičom. Väčšinou mamám. Otcovia prichádzali s deťmi skôr ráno ako večer. Každé z detí sa chytilo maminej ruky či oboch, vyskočilo a objalo ju okolo krku alebo sa pritislo k nohe.

Okrem Malona. Dnes nie.

„Tu ma počkaj. Buď poslušný. Nepotrvať to dlho.“

Učiteľka Clotilde sa naňho usmiala.

Malone naozaj nečakal dlho, mama-ma a tata-ta sa ukázali, len čo ostatní rodičia odišli. Mama-ma sa zriedka oneskorila, ale zvyčajne prichádzala sama, aby ho vzala na obed, nikdy s tatom-ta.

Malone sa rozbehol a chytil mamu-ma za ruku. Už si spomenul, ako mu ráno povedali, že dnes popoludní po vyučovaní zídu za učiteľkou kvôli tomu, čo rozpráva. Bolo zvláštne sedieť v prázdnej triede a mať všetky hračky len pre seba.

„Pán a pani Moulinovci, prosím, sadnete si?“

Clotilde Bruyerová v rozpakoch ukázala na stoličky mladších detí materskej školy – boli vysoké tridsať centimetrov.

Stretnutia s rodičmi bývali tu v triede a zvyčajne to rodičom nerobilo problém.

Zvyčajne.

Na stoličke pre liliputánov vyzeral Dimitri Moulin, vysoký meter osemdesiat a vážiaci stodesať kíľ, ako slon v cirkuse sediaci na taburetke. Nohy mal skrčené a kolená pod bradou.

Clotilde sa obrátila k Malonemu.

„Necháš nás na chvíľku, zlatko? Chod' sa zahrať na dvor. Nebude to trvať dlho.“

Malone to tušil. Bolo mu to jedno. Náročky nechal svojho Gutiho sedieť v kúte s bábikami pri modrej posteli. Nikto ho nezbadá a Guti mu potom všetko porozpráva. Vyšiel z triedy a túžobne sa zahľadel na tobogan a na tunel, kde sa väčšinou hrali veľkáči a on nikdy. Rozhodol sa, že to využije, a rozbehol sa.

Obloha bola čierna, akoby malo pršať.

Záchody boli od toboganu a tunela ďaleko, veľmi ďaleko, takmer na druhom konci dvora. Ak sa náhle rozprší, nedokáže bežať dosť rýchlo, aby unikol kvapkám dažďa.

Vtom, hoci boli dvere do triedy zavreté, počul, ako tata-ta kričí. Chudák Guti, pomyslel si Malone.

Jeho plyšiačik sa vždy trochu bál, keď sa tata-ta rozhneval.

Dimitri Moulin natiahol nohy na koberci, kde sa hrávali s autíčkami. Bol nervózny. Päťou mliaždil domčeky, záhrady a cesty, ktoré boli na ňom nakreslené.

„Pani Bruyerová, poviem vám to rovno. Mám inú robotu ako chodiť znova do škôľky! Práve som si našiel zamestnanie. Musel som so šéfom vyjednávať, aby som nastúpil o trinásť. Je mi jasné, že vám to je jedno, vy máte svoj plat každý mesiac až do dôchodku, ale ja nie.“

Stále rovnaká pesnička, ak išlo o štátnych zamestnancov! Teraz to schytala Clotilde. Ešte si na to nezvykla, bola zamestnaná šesť rokov, z toho dva ako riaditeľka, varovali ju síce, že

podobné poznámky sú bežné, aj čo sa týka počtu prázdninových týždňov. Vybrala si deti v materskej škole, lebo bola vľúdna a trpezlivá. Vďaka tomu dokázala obmäkčiť aj rozhnevaných otcov-medvedov.

„O tom sa teraz nebavíme, pán Moulin.“

„Okej, tak teda poďme k veci. Pozrite, všetko som priniesol. Je to lepší dôkaz ako tie vaše táraniny.“

Z vaku na pleciach vybral niekoľko spisov v tvrdom obale.

„Výpis z knihy narodení! Rodinná knižka opečiatkovaná radnicou a pôrodnicou. Album s fotografiami malého od narodenia. Len si to prezrite. Vari to nie je naše dieťa?“

Amanda vedľa neho mlčala. Oči jej zabiehali do rohu s bábikami. Malone tam nechal svoju plyšovú hračku sedieť na stoličke. Guti sa na nich díval, akoby číhal, aby mu neunikla ani len omrvinka z ich rozhovoru. Akoby nás špehoval, pomyslela si Amanda.

„Pán Moulin,“ ozvala sa učiteľka, „nikdy sme nespochybovali, že Malone je vaše dieťa. Ibaže...“

„Máte nás za hlupákov?!“ prerušil ju Dimitri Moulin. Pochopili sme narážky toho psychoša, Rumuna Vasila, či ako sa volá... Aj tie vaše slová v zošite môjho chlapca.“

Vľúdna a trpezlivá Clotilde sa nedala vyvieť z miery. Napokon, s otcom Moulinom nebude oveľa ťažšia reč ako s Kylianom a Noahom, horúcimi hlavami z jej triedy.

„Pán Moulin, ak som napísala tie slová a navrhla vám dnes stretnutie, je to len preto, že váš syn sa vyjadruje na svoj vek nezvyčajne, hlavne pri rozhovore so školským psychológom. Chcela som len, aby sme sa stretli a možno si to vysvetlili.“

„Hovoríte ako policajt!“

Clotilde podišla bližšie, zohla sa až na úroveň očí Dimitriho Moulina. Každý deň bola v práci zvyknutá na výšku osemdesiat centimetrov. Meter osemdesiat nie je pre tohto neotesanca nijaká výhoda, skôr naopak.

Riaditeľka sprážila Moulina pohľadom.

„V prvom rade sa upokojte. Nikto tu nehovorí o polícii. Sme v materskej škole. V mojej škole! Budeme sa teda rozprávať pokojne a v záujme vášho dieťaťa.“

Dimitri Moulin akoby sa chcel nadvihnúť z trpasličej stoličky, ale manželka mu položila ruku na stehno. Na chvíľu uprel na učiteľku pohrďavý pohľad.

„Rád by som. Napokon, vyzeráte na dobrú učiteľku. Len toho psychoša neznášam.“ Odmlčal sa. „Rodičia hádam môžu odmietnuť, aby ich decko vypočúval psychológ?“

Clotilde odpovedala až po chvíli:

„Je to zložité, všetko závisí od toho, prečo...“

„Napokon, je mi to jedno,“ znova ju prerušil Moulin.

Zdalo sa, že zmákol. Možno sa mu táto tvrdohlavá osôbka celkom pozdávala.

„Napokon,“ pokračoval Dimitri Moulin, „ja viem, že s chalanom nie je nič v poriadku. Rozpráva málo, aj to zložitými slovami, akoby mal v hlave trochu zmätok. Ak mu prospeje hovoriť o tom s niekým, tým lepšie. Myslím, s nejakým dospelým. Ten Vasile Dragonski... nemáte niekoho iného? Niekoho viac...“

„Viac čo?“

„Veď viete, čo chcem povedať.“ Zasmial sa. „Viac francúzskeho, ale to by som nemal hovoriť, však?“

Naklonil sa, odsunul autíčka, otvoril album pri svojich nohách a zakryl polovicu mesta na koberci.

„No dobre, aby sme sem nechodili nadarmo. Pozrite sa na toto. A potom vypadneme.“

Clotilde náročky na dokumenty ani nepozrela a povedala: „Vasile Dragonman nepatrí do mojej kompetencie. Je podriadený priamo akadémii. Dnes chcem s vami nájsť možnosť spoločného riešenia. Porozprávame sa a ja ho oboznámim s výsledkom. Bude zaiste veľmi dôležité, aby ste sa stretli aj s ním. Čo najskôr.“

Dimitri Moulin sa zamyslel. Jeho žena sa po prvý raz ozvala. „Chcete povedať, že školský psychológ môže urobiť zápis aj bez vás?“

„Áno,“ odvetila Clotilde. „Ak má o bezpečnosti chlapca nejaké pochybnosti, môže o tom v prvom rade upovedomiť Sociálnu starostlivosť pre deti a tá určí sociálnu pracovníčku...“

„V prvom rade!“ zvolal Dimitri. „A aký je ten druhý?“

Clotilde opatrne posunula malé hasičské auto, ktoré Moulinove baganče takmer zašliapli. Potom nežným hláskom povedala: „Nahlásenie polícii.“

„Polícia? Robíte si zo mňa dobrý deň? Preto, že sotva štvorročný chalan nedokáže dať dokopy tri vety?“

Clotilde odsunula do bezpečnej vzdialenosti ďalšie auto.

„Nevravím, že to urobím,“ vysvetľovala s milým úsmevom. „Viem predsa, že Malone je rozkošný chlapček, ktorý sa normálne vyvíja, a vy sa oňho perfektne staráte. Napokon, len medzi nami, nemám najmenšiu chuť, aby polícia začala vyšetrovanie, vypytovala sa deti a rodičov v mojej triede.“ Stále čupiac sa nahlá ešte o čosi viac, aby mohla mužovi hľadiť rovno do očí, jej obľúbená pozícia, aby mala autoritu u výtržníkov na tri piade. „V malej dedine, ako je Manéglise, o také čosi nikto nestojí, však, pán Moulin? Budeme sa teda rozprávať pokojne a vy mi poviete, prečo ten malý čertík Malone tvrdí, že nie ste jeho rodičia.“

Dimitri Moulin už chcel niečo povedať, ale Amanda ho predbehla.

„Mlč, Dimitri, aspoň teraz,“ povedala takmer prosebne. „Nechaj hovoriť mňa.“

* * *

Vonku spadla na tobogan prvá kvapka a sklzla do piesku. Potom druhá. A tretia.

A čoraz silnejšie ďalšie a ďalšie.

Malone mal šťastie, zatiaľ ho nezasiahla žiadna z nich.

Zatiaľ.

Pozrel sa smerom k oknu na triede. Na stene viseli kresby, odtlačky rúk, ktoré si deti najprv namočili do farby a potom priložili na papier.

Ten jeho bol sýtočervený.

Za oknom hovorili o ňom. A možno o mame-ma aj o predošlej mame. Azda aj o pirátoch, zbraniach a obroch. Dospelí o tom všetkom vedeli. On si na to spomínal len vďaka Gutimu.

Ďalšia kvapka rovno na jeho čapicu.

Musí sa niekam ukryť. Malone sa rozbehol.

K dverám toaliet to bolo viac ako dvadsať metrov.

Otvoriť dvere, zavrieť sa tam, ako ho naučila mama.

7

*Dnes, kým som sa vrátila zo školy a mama z práce, moja malá sestra Agáta zjedla posledný cukrík z našich zásob.
Mám chut' ju zabít'.*

Odsúdení: 253

Oslobodení: 27

www.chut-zabit.com

Vasile Dragonman predostrel komisárke Marianne Augressovej obrázky rovno pod nos. Ukázal na prvý z nich, biely papier, na ktorom boli načmárané štyri zvislé čierne čiary a jedna klukatá červená.

„Pozrite sa lepšie na tie ľahy.“

Marianne Augressová položila dľaň na kresbu.

„Nie, pán Dragonman! Začnime pekne po poriadku. Kto je ten chlapček? Povedzte mi dvoma slovami o rodičoch.“

Vasile si zahryzol do pery ako dieťa pristihnuté pri čine.

„Rodičia? Obyčajní. Nič extra. Matka, Amanda Moulinová, má čosi po tridsiatke, no vyzerá aspoň o desať rokov staršia. Otec je asi štyridsiatnik. Sú manželia už dlhé roky. Bývajú v malom dome v Manéglise na konci dediny, presnejšie

na námestí Maurice-Ravel. Je to jediné námestie v Manéglise a naokolo sú rozľahlé pozemky. Ona pracuje ako pokladníčka vo Vivecu, v jedinej samoobsluhy v dedine. On je elektrikár, alebo niečo také, myslím, že si hľadá stálu prácu. V dedine ho poznajú, lebo sa venuje chlapcom pri futbale.“

„Stretli ste sa s nimi?“

„Raz, na začiatku. Vtedy som si ešte nekládol toľko otázok.“

Vasile akoby sa priam ospravedlňoval, že podozrieva takú bezvýznamnú rodinu. Marianne sa jeho správanie malého chlapca, ktorý je v pomykove z úlohy donášača, zdalo neskuťtočne podarené. Vravela si, že o tom musí dnes večer referovať Angie. Možno tú potvorku ten pekný chalanisko tiež očaril, hoci schopný psychológ pôsobil príliš intelektuálne a u nehanebnice Angie bodovali len zlí chlapci!

V tej chvíli šiel okolo presklenej steny pracovne Papy s kávou v ruke. Spýtavo sa naňho pozrela a on záporne pokrútil hlavou. O profesorovi Larochellovi nič nové, a teda ani o Timovi Solerovi.

„Výborne, pán Dragonman. Vráťme sa ku chlapcovi. Vysvetlite mi tie kresby.“

„Ako som vám povedal už v telefóne, chlapec tvrdí, že žil niekde inde, ako žije dnes, teda v detskej izbe v dome v Manéglise s rodičmi Amandou a Dimitrim Moulinovcami. Hovoril mi o tom predchádzajúcom živote veľmi podrobne, hoci jeho učiteľka Clotilde Bruyerová je toho názoru, že Malone Moulin je skôr málovravné dieťa.“

„Prečo myslíte, že sa vám zdôveril?“

„Je to moje remeslo.“

Počína si dobre, usúdila Marianne. Vasile bol príjemný, zdvorilý, ale zo svojho nepopustil. A čo ak práve on fabuluje, pýtala sa v duchu komisárka. A čo ak si celú tú historku vymyslel, aby na seba pritiahol pozornosť? Čosi ako aféra v Outreau (zneužívanie maloletých), ale naopak. „Pozrite sa na tie kresby,“ pokračoval psychológ, „lepšie tomu porozu-

miete. Na tejto štyri zvislé čiary podľa Maloneho predstavujú zámok, vedľa ktorého býval. Sú to štyri veže. Kľukatá čiara smerom nahor je raketa. Chlapec si spomína, že letela k oblohe. Viackrát.“

Marianne vzdychla. To nemalo hlavu ani päť! Počúvala toho chlapa len preto, že tým preklenula čakanie na chirurgov telefonát, aby okamžite dala príkaz na výjazd piatich policajných vozidiel na zadržanie Tima Solera v prístave. Očami zabľúdila k počítaču. Na obrazovke svietila doména chut-zabit.com. Jasně, spojí sa s Angie.

A čo ak si tá malá potvora len zažartovala? A tento tu, vraj psychológ, je nejaký jej kamoš, čo sa len na niečo hrá?

„Zabudli ste na pirátov,“ prehodila roztržito. „Bola tam aj nejaká pirátska loď, nie?“

Vasile nezbadal iróniu v jej hlase.

„Áno. Presne tak.“ Vzal ďalšiu kresbu. „Tie modré čiary predstavujú more. Malone tvrdí, že ho videl zo svojej izby. A tie dve malé čierne bodky, to je loď.“

„Jedna alebo dve pirátske lode?“

„Jedna, ale rozlomená napoly. Aj to videl zo svojej izby. A práve tá presnosť opisu ma znepokojuje. Pri každom opise je všetko v jeho rozprávaní stále rovnaké, nikdy si neprotirečí.“

Mariannin prst sledoval ťahy zobrazujúce more.

„A čo les obrov? Spomínam si, že chlapec rozprával aj o obroch.“

Vstala spoza pracovného stola, vystrela hrud', svoj najkrajší a jediný tromf na mužov. Nech už Angie blufuje, alebo nie, je čas túto komédiu skončiť.

„A teraz vážne, pán Dragonman. Čo očakávate odo mňa? Hádam mi nechcete len na základe týchto škraibaníc a chlapcových výmyslov nahovoriť, že ten chalan vraví pravdu!“

V očiach Vasila Dragonmana sa zjavil zúfalý výraz. Mali zrazu farbu sieny pálenej. Neodolateľné. Akoby po prvý raz narazil na múr krutého, bezcitného a pragmatického sveta.

„Áno, komisárka, napriek všetkému mu verím! Osem rokov štúdia a rovnaký počet praxe v teréne ma presvedčajú, že tento chlapec si vytvoril akýsi vnútorný svet s vlastnou symbolikou, psychologický labyrint, v ktorom treba postupovať veľmi opatrne. Nazvite si to, ako chcete, inštinkt alebo intuícia, som presvedčený, že väčšina spomienok toho chlapca je reálna. Aj napriek tomu, že to celkom nezapadá do toho, čo poznám z psychoanalýzy! Áno, som si istý, že všetko, čo nakreslil, skutočne videl.“

„V dome v Manéglyse?“

„Práveže nie!“

Božemôj, pomyslela si Marianne. Prstami pevne zovrela okraj stola. Cítila, že sa chtiac-nechtiac zamotáva do neskutočného príbehu a jedinou motiváciou sú tie medovohnedé oči, nemyslí už na kávu z automatu, ktorú zhltnie skôr, ako vyšle posádku na mólo Ázia.

„A máte ešte niečo, pán Dragonman? Niečo, povedzme, konkrétnejšie?“

„Áno.“

Vasile vytiahol z vrečka obnoseného kabáta niekoľko fotografií z obchodného centra.

„Spoznáвате to?“

„A mala by som? Rovnaké sú po celom Francúzsku, či nie?“

„Je to obchodné centrum Mont-Gaillard. Najväčšie v Le Havre. Malone tvrdí, že práve v tomto obchodnom centre ho jeho matka, tá skutočná, zverila druhej mame, Amande Moulinovej. Ukázal som mu aj iné zábery. Malone na nich spoznal McDonald, logo hypermarketu Auchan, kresbu Ostrova pirátov, červeno-zeleného papagája. Tie tri sa nachádzajú len v tomto obchodnom centre. Chalan si to nemohol vymyslieť...“

Komisárka sa pozorne zadívala na fotografie.

„To však nič nedokazuje,“ povedala po chvíli. „Je to zmatečné. Alebo opísal miesta, ktoré pozná. Pravdepodobne v tom

konzumentskom raji trávil všetky soboty od svojho narodenia. Tak to robia pred víkendom všetci zo severu ústia, nie?“

„Nie je to zmätočné, komisárka! Len ťažko vám môžem v takom krátkom čase vysvetliť rozdiel medzi aranžovanou pamäťou a pamäťou epizodickou, ale on si nič nepletie, uistujem vás!“

Ten chumaj psychoš, fešák, hrdý a tvrdohlavý.

Marianne si vzdychla.

„Tá zámena mamičiek sa podľa vás odohrala asi kedy?“

„Aspoň pred niekoľkými mesiacmi. Možno pred rokom. Nie je to priama spomienka. Je to spomienka na spomienku, ak chcete.“

„Je mi ľúto, ale nerozumiem.“

„Spomienka, ktorú si pripomína každý večer, aby na ňu nezabudol, ak o tom už nikto nebude hovoriť. Spomienka, ktorá uviazne v hlave ako klinec. Klinec, na ktorý by sa mohol v jeho mozgu zavesiť akýsi záves, aby nebolo vidieť, čo je za ním.“

„Čo je za ním?“

„To, čo prežil pred tou zámenou v Mont-Gaillard. To, čo sa mu nedarí vyjadriť kresbami. Obri, piráti a to ostatné. Skutočnosť, ktorú je ťažko priamo opísať.“

„Podľa vás teda v sebe ukrýva nejakú traumu? Predošlú traumu?“

Vasile akoby zrazu nadobudol sebaistotu. Na perách mu zahral chlapčenský úsmev.

„Áno, zdá sa mi to absolútne jasné! Môžeme sa baviť všetom, o jeho skutočnej alebo falošnej mame, o úprimnosti Amandy a Dimitriho Moulinovcov, ale o jednom nepochybujem: chlapec zažil ťažkú traumu a vybudoval si v pamäti poriadne múry, aby do nich uzavrel ten príznak.“

Psychológ pochopil, že sa mu znova podarilo komisárku zaujať. Pokračoval a dával pozor, aby sa vyjadroval plynulo.

„Ibaže... ako by som to povedal... nejde o klasickú traumu. Nezdá sa, že by sa svojich nových rodičov bál, naopak.

Má ich celkom rád. Akurát si myslí, že nie sú jeho praví rodičia.“

„A čo by mohlo vyvolať také symptómy: pedofília, násilné správanie niekoho blízkeho? Nemusí to byť práve matka alebo otec.“

„Nič, pokiaľ viem... nič také som neodhalil.“

Marianne pozrela na hodinky.

12:20

O pár sekúnd už na okno pracovne komisárky Augressovej zabubnoval prudký dážď. V Le Havre to nebolo nič nezvyčajné a dážď nepotrvá dlho. Zostane po ňom len vlhké ovzdušie a sivý premáčaný betón v centre mesta, mokrý štrk prístaviska a skaliek na pláži.

Za druhým oknom vedúcim na chodbu sa neustále bez známky vzrušenia premávali policajti, čo svedčilo o tom, že Timo Soler ešte neprejavil známky života. Alebo smrti, ak ruka spravodlivosti vedená mäsiarom Larochellom bola priťažká.

Marianne sa rozhodla, že bude v rozhovore pokračovať, tentoraz nielen kvôli psychologickým pekným očiam. Zaujímalo ju útle detstvo Malona Moulina a všetkých tých chlapčiek od nula po štyri roky. Tých zmenšenín mužov, podobných tomu, ktorého raz možno bude nosiť vo svojom lone.

„Pán Dragonman. Úprimne, vaše rozprávanie sa mi nedarí celkom sledovať. Čo mi tu hovoríte, sa ponáša na nejaký zlý žart, ale včera ste mi na záver nášho telefonátu povedali, že je to súrne. A to ma znepokojilo. Chceli ste tým naznačiť, že pamäť toho chlapca sa vymaže, ak nebudeme konať rýchlo? Vysvetlite mi to. Čo sa stane, ak nikto okrem vás tomu chlapčatú neuverí?“

8

Malá ručička na číslici 12, velká na číslici 4

Medzi bielymi dlaždičkami a dverami bola asi desaťcentimetrová medzera, asi preto, aby sa zem dala ľahšie utrieť. Malone nazeral cez škáru. Pred toaletami sa zhromažďovala voda a vytvárala kaluž, len menšiu, ako bola tá pod toboganom. Stačí ju preskočiť. Je to ľahké, hoci nedokázal skákať tak ďaleko ani rýchlo bežať ako väčší chlapi.

Možno si zamáča tenisky, ale to nič. Voda, ktorá naprší z oblohy, nie je nebezpečná, zomiera, keď dopadne na zem. Ako včely, keď niekoho poštípu, zomrú, povedala mu to mama-ma; často mu rozpráva o včielkach, muchách, mravcoch a všelijakých podobných malých zvieratkách.

Hej, stačí preskočiť kaluž.

Keď bude po všetkom. Nie hneď teraz.

Malone počúval, ako dážď bubnuje na strechu toaliet, a nevedel, či sú to mŕtve kvapky, stekajúce po kmeňoch stromov alebo zo striech, a či tie, čo štípu ako tisíc hadov, tisíc šípov rytierov, ak nemáte čas schovať sa pred nimi.

Zohol sa a znova pozrel cez škáru. Na opačnej strane dvora za oknom triedy, kde kvapky dažďa dopadali na sklo, boli povesané odtlačky detských rúk a chlapec tušil tvár mamy-ma.

* * *

„Necítim sa tu celkom vo svojej koži, slečna.“

Amanda Moulinová vzala z najbližšej poličky kúsok plastelíny a žmolila z nej medzi prstami malé guľôčky. Dimitri Moulin skrútený na miniatúrnej stoličke akoby zrazu stratil o rozhovor záujem.

„Chápte ma,“ pokračovala Amanda, „aj ja som chodila do tejto škôlky. Je to už skoro tridsať rokov od roku 1987, vtedy bola riaditeľka pani Couturierová. Na školskom dvore ešte nebolo vybavenie na hry a v jedinej triede, ktorá tu bola, nás bolo pätnásť. Asi by som sa tu mala cítiť v pohode, ale v skutočnosti sa musím veľmi premáhať, lebo nemám na škôlku dobré spomienky. Vravím vám to preto, aby ste pochopili, že všetky tie oslavy, voľby rodičov do správnej rady, predaj koláčikov pri vchode a iné novoty ja naozaj nemusím. Nie preto, že by sa mi to nepáčilo alebo by som to nepovažovala za dôležité. Ja iba...“

Amanda zaváhala. Prstami miesila červenú a bielu guľku, až vznikla svetloružová s červeným žilkovaním. Clotilde sa na ňu uprene dívala a neprerušovala jej rozprávanie.

„Chcem len povedať, že škola bola vždy pre mňa drina a od troch rokov to pociťujem ako záťaž. Pozrite, isto nie som jediná. Lajdákov je viac ako nadaných žiakov. Pracujem šesť rokov vo Vivecu pri pokladni, s každým sa rada porozprávam, neostýcham sa, ľudia vám to dosvedčia. Ale tu som zrazu znova nesvoja. Vravím si, že je kopa múdrejších ľudí, ako som ja, sú výreční, vedia povedať svoj názor a do školy chodili radi.“

Poddajné ružové guľôčky si prehadzovala z ruky do ruky. Varovali ma, pomyslela si Clotilde, že niektorí rodičia, len čo vkročia na školský dvor, sú nedôverčiví, nepriateľskí, až agresívni, ale nie bojazliví. Nejde o strach, ktorý má pôvod v detstve.

„Povedzte mi niečo o Malonovi, pani Moulinová.“

„Hneď to bude. Chcela som vám len najprv porozprávať o sebe, lebo je dôležité, aby ste pochopili. Nuž, sme tu preto, lebo Malone hovorí, že nie sme jeho skutoční rodičia, a škol-

ský psychológ to berie vážne? Slečna, prosím vás, ako môže niečo také brať vážne? Žijeme s Malonom, odkedy sa narodil. Priniesli sme vám všetky fotografie, jeho prvé kroky, narodeniny, oslavy so susedmi, prázdniny, výlety do lesa, k moru, návštevy obchodných centier. Jediný raz od narodenia sme ho nechali pred rokom na dva dni u mojej sestry v Mans. Šli sme na svadbu. Keby nám ho za ten čas niekto vymenil, asi by sme si to všimli, nie?!”

Clotilde sa pokúsila o úsmev. Dimitri Moulin špičkou topánky sledoval cestu kľukatiacu sa na koberci.

„Tak čo, slečna,“ naliehala Amanda Moulinová, „opýtajte sa všetkých našich známych, susedov na námestí Mauricea Ravela, mojej rodiny, aj tej Dimitrovej, Malonovej opatrovateľky, mamičiek v parku Hellandes, kde sa prechádzajú s kočíkmi. Je to môj chlapec a hotovo! Viete to veľmi dobre, minulý rok v máji som ho sem priviedla na zápis. A vedia to predsa aj na radnici! Tam sme ho po narodení ohlásili. Sú na to všetky papiere.“

„Pravdaže, pani Moulinová, nikto o tom nepochybuje.“

V triede nastalo dlhé ticho, aké Clotilde nedokázala dosiahnuť s deťmi. Amanda zrazu rozpučila ružovú plastelinu na zamatovej sukni.

„Nechcete nám ho, dúfam, odobrať?“

Dimitri podskočil. Nohou zavadil o malú sanitku. Riadiateľka nestihla ani naznačiť odmietavé gesto a Amanda pokračovala.

„Staráme sa o malého, ako vládžeme, slečna. Keď som otehotnela, kúpili sme v Manéglise domček. Bolo to bláznovstvo, Dimitri vám to môže potvrdiť, nemali sme úspory, napriek nulovým úrokom sme sa zadlžili na tridsať rokov, no dobre, nechceli sme vychovávať nášho chlapca v bytovke na Mont-Gaillard. A ja som vedela, že tu je dobrá škôlka. Aspoň som si to myslela.“

Dimitri Moulin podráždene pozrel na manželku. Ona si to však zrejme nevšimla.

„Robíme, čo sa dá, slečna. Čo nám kázali robiť. Máme záhradu, má sa kde hrať, nútime ho jesť zeleninu, nepozerať veľa televíziu, skôr čítame. Učíme sa spolu a usilujeme sa, aby sme mu dali šancu, akú by možno inak nemal.“ Vytiahla vreckovku. „Slečna, keby ste len vedeli, ako mi na tom chlapcovi záleží. Robíme, čo môžeme, verte nám.“

Clotilde podišla k Amande Moulinovej, akoby ju chcela ako dieťa upokojiť alebo pohladať vlásy.

„O tom nikto nepochybuje, pani Moulinová,“ riekla učiteľka. „Robíte preňho to najlepšie. Ale prečo potom Malone rozpráva všetky tie historky?“

„Historky o zbraniach, o hrade, o pirátoch a o inom živote, ktorý mal pred nami?“

„Áno.“

„Všetky deti si vymýšľajú, nie?“

„Áno... ale tých, čo rozprávajú, že ich rodičia nie sú ich rodičmi, je len veľmi málo.“

Amanda sa tuho zamyslela. Dimitri znova vystrel nohy. Zdalo sa, že by už najradšej odišiel, a náročky si prudko vytiahol zips na bunde. Amanda si to nevšímala.

„Vy si myslíte, že sa oňho zle staráme?“

„Nie,“ rýchlo odvetila Clotilde. „Vôbec nie.“

„Lebo, keď nad tým tak rozmýšľam, myslím si, že preto. Malone je oveľa múdrejší ako my. Chcem povedať, inteligentnejší. Je na svoj vek vyspelý, povedal nám to psychológ na prvom stretnutí, preto sme aj dovolili, aby chlapec k nemu chodil. Malone má v hlave kopu vecí, príbehy, dobrodružstvá, svoj vlastný svet, a to ja a Dimitri nechápeme.“

„Čo tým chcete povedať?“

„Že Malone by si možno prial iných rodičov. Istotne by mal radšej bohatších, mladších, vzdelanejších, ktorí by s ním lietali po svete, šli na lyžovačku alebo do múzea. Možno preto si vymýšľa iných rodičov...“

„Pani Moulinová, dieťa takto nerozmýšľa.“

„Ale ja áno! Práve preto som opustila svojich rodičov. Chcela som žiť lepšie ako oni. Nie drinu na vidieku. Verila som tomu. Dokonca som si myslela, že sa mi to podarilo, a potom ste si ma predvolali.“

„Ja som si vás ‚nepredvolala‘, pani Moulinová. A o lepšom živote a iných rodičoch snívajú pubertiaci, nie trojročné dieťa.“

„Veď presne to vám hovorím, slečna, Malone je na svoj vek veľmi vyspelý!“

V tej chvíli Dimitri Moulin vstal. Vystrel svojich stoosemdesiat centimetrov a náhle zaclonil celú miestnosť, maličké zariadenie, malilinké hračky aj riaditeľku trpasličej školy.

„Myslím, že sme si už povedali všetko! Aj tak meškám. A môj chlapec už poriadne dlho čaká sám na dvore.“

Jeho žene neostávalo nič iné, len sa tiež zdvihnúť. Dimitri si ešte premeral učiteľku. Malone na opačnej strane dvora práve vychádzal z toaliet.

Už nepršalo.

„Pozrite na môjho chlapca,“ riekol Moulin. „Všetko je v poriadku! Odkážte tomu psychológovi, že ak nás chce našťavať, vybavíme si to medzi chlapmi. Môjho chlapca nikto nebije, neznásilňuje ani nič podobné. Darí sa mu dobre, chápete? Dobre. Napokon, vychovávam ho, ako ja chcem!“

„Chápem.“

Clotilde Bruyérová otvorila dvere, zaváhala a sledovala, ako sa Malone blíži. Potom dodala.

„Ak dovolíte jednu radu, keďže sledujem, že Malone za posledné mesiace urobil v triede pokroky... Neberte to v zlom, pán a pani Moulinovci, mali by ste ho teplejšie obliekať.“

„Čože, veď až keď sa ochladí!“ znepokojila sa Amanda.

„Pretože vášmu synovi je zima. Často. Vlastne stále. Aj keď svieti slniečko.“

Škoda Fabia sa rútila prázdnyimi ulicami Manéglise. Cesta na Branmaze. Tata-ta nervózne klopkal prstami po volante. Za ním si Malone v sedačke pritískal na hrud' Gutiho.

Malá ručička na číslici 1, velká na číslici 4.

Už sa nevedel dočkať, kedy budú doma, aby vybehol do svojej izby, vliezol aj s plyšiacikom pod prikrývku a všetko mu vyrozprával.

9

„Chcete vedieť, ako funguje pamäť malého chlapca, komissárka?“

Marianne Augressová súhlasne prikývla. Vasile Dragonman sa na hodnú chvíľu zamyslel, kým sa pustil do vysvetľovania.

„Dobre! Možno to bude trochu dlhšie aj komplikované rozprávanie. V prvom rade si treba uvedomiť základný a veľmi prostý princíp. Čas uchovania spomienky u dieťaťa narastá s vekom. Trojmesačné bábätko si pamätá vnemy asi týždeň. Hru, hudbu, chuť... Šesťmesačné bábätko asi tri týždne, osemmesačné približne tri mesiace a trojročné si udrží spomienky asi šesť mesiacov.“

Marianne to nepresvedčilo. Podráždene mávla rukou.

„Okej, to je matematický predpoklad. Pamäť decka však musí závisieť aj od iných kritérií, nie? Predpokladám, že bábätko si lepšie spomína na niečo alebo niekoho, koho vída každý deň. Alebo na nejakú mimoriadnu udalosť, udalosť, ktorá sa mu veľmi páčila alebo mu v živote nahnala obrovský strach.“

„Nie,“ pokojne pokračoval psychológ. „Tak to nefunguje. Uvažujete, akoby šlo o pamäť dospelého, pamäť schopnú vytriediť dôležité a vedľajšie, potrebné a zbytočné, skutočné a falošné. Pamäť dieťaťa, ktoré nemá ešte tri roky, funguje inak. Spomienky, ktoré sa znova neaktivujú, sa následne

nevyhnutne vymažú. Sledujte ma, uvediem príklad. Od narodenia až do troch rokov budete ukazovať dieťaťu každý deň ten istý kreslený film. Dáva sa naň stále dookola, pozná ho naspamäť, postavičky sa stanú jeho najbližšími priateľmi. Potom na rok spravíte pauzu a počas dvanástich mesiacov film nikdy nespomeniete. Keď bude mať štyri roky, vytiahnete to dévedečko a dieťaťu ten kreslený film premietnete. Nebude si ho vôbec pamätať!“

„Skutočne?“

„Skutočne! A čo takto funguje s kresleným filmom alebo s nejakou rozprávkou, bude určite fungovať aj s blízkou osobou, ktorá sa viac nespomenie, ockom, ktorý zomrel, pestúnkou, čo odišla, malou susedkou, ktorá sa odsťahovala. Čo nás na tom môže myliť, je, že zriedka mlčíme o dôležitej spomienke viac mesiacov. Malé dieťa má však, naopak, vynikajúcu krátkodobú pamäť, ak ju podnecujeme, spomenie si, kam ráno schovalo cumlík, akej farby je hojdačka v parku, kam sa chodí každý týždeň hrať, aj na psíka za plotom na ceste do pekárne, najmä ak sa tieto činnosti pravidelne opakujú alebo pripomínajú.“

„Teda sú to rodičia, ktorí budujú pamäť dieťaťa?“

„Áno. Takmer na sto percent áno. To napokon platí aj pre nás. Nazývame to epizodickou alebo autobiografickou pamäťou. Pamäť nás dospelých sa skladá celkovo z nepriamych spomienok. Fotografii, rozprávania, filmov. Presne na princípe pokazeného telefónu, spomienky na spomienky spomienok. Myslíme si, že si presne pamätáme na prázdniny spred tridsiatich rokov, na každý deň, na krajinu, pocity, sú to však výlučne stále tie isté obrazy, ktoré sme si vytriedili a znovu vytvorili na základe striktne osobných kritérií, ako keď kamera sníma len jeden uhol pohľadu alebo jednu časť celku. Presne tak to funguje aj s prvým pádom z bicykla, prvým bozkom, radostným výkrikom po zložení maturitnej skúšky. Aké bolo vtedy počasie? Čo ste robili predtým? Kto tam bol

ešte okrem vás? Nič, nemáte ani tušenia, zostali len útržky spomienok!“

Marianne ponad psychologovo plece neustále striehla na kolegov prechádzajúcich za oknom. Niektorí z nich držali v ruke pohár alebo sendvič, ale nejavili ani najmenšiu známku vzrušenia. Timo Soler stále profesora Larochella neza-
volal.

„Ja vám zaiste verím, pán Dragonman,“ pokračovala Marianne, „aj keď to je dosť znepokojujúce. Vráťme sa však k deťom. Od akého veku si možno zážitky zapamätať na celý život?“

„Ťažko povedať, práve kvôli tomu, čo som vám pred chvíľou vysvetľoval. Niektorí ľudia tvrdia, že si spomínajú na udalosti, ktoré zažili vo veku dvoch-troch rokov, ide však výlučne o spomienky vyrozprávané alebo znovu pripomenuté. Týka sa to napríklad adoptovaných detí, najmä tých, ktoré pochádzajú zo zahraničia: ako by dokázali rozlíšiť skutočné spomienky, ktoré sa im pripomenú, a tie, ktoré si sami predstavujú? Kanadské výskumy preukázali, že adoptované deti, ktoré sa o adopciu dozvedeli v najútlejšom veku, si skutočne uchovali spomienky na prvú časť svojho života, čo však absolútne neplatí pre deti, ktoré o svojej adopcii nevedia.“ Psychológ uprel na chvíľu pohľad na kresby dieťaťa ležiace na stole. „Aby sme to teda zhrnuli, komisárka, a pokúsili sa čo najpresnejšie odpovedať na vašu otázku, väčšina z nás nemá nijakú priamu spomienku na to, čo sme zažili pred štyrmi alebo piatimi rokmi. Všetko, čo ste so svojimi deťmi robili počas ich prvých šesťdesiat mesiacov, návštevy zoologickej záhrady, pobyty pri mori, príbehy, ktoré ste im rozprávali, oslavy narodenín alebo Vianoc, vy si na to s dojatím spomínate, akoby to bolo včera, ale ony... Nič!“

Marianne naňho hľadela s úžasom, akoby práve vyriekol nejaké rúhačské reči.

„Nič? Veď to im pomáha vytvárať si osobnosť, nie? Detskí lekári tvrdia, že všetko sa odohráva pred štvrtým rokom...“

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.